

АСИЕ

Когато Лютфи вадѣше вода отъ кладенеца си, често му минаваше едно нѣщо презъ ума: че неговиятъ кладенецъ, каквато хубава вода има, на каквото мѣсто е направенъ, пъкъ, най-после, какъвто си е, тѣй само като го погледнешъ, е кладенецъ, съ който човѣкъ може да се хвали и да се гордѣе. Другитѣ селски кладенци не сж такива. Ето, отъ софрата на своя кладенецъ, Лютфи ги вижда: разкривени, полунапуснати, каточе не сж въ село, а въ нѣкоя пустиня. Около тѣхъ нѣма стрѣкъ зелена трева, земята е прашна, отъпкана като харманъ отъ добитѣка. Всички тия кладенци сж горчиви, отъ тѣхъ поятъ само добитѣка, хора рѣдко се мѣркатъ, цѣлъ день тамъ прехвърчатъ врабци, косове и диви гължби. Тѣ си правятъ гнѣздата между камънитѣ вжтре въ кладенцитѣ,—врабцитѣ най-горе, по-долу — косоветѣ, а най-надълбоко — гължбитѣ. Вънъ изъ локвитѣ се кжпятъ гжски. Нѣкой изжаднѣлъ конь се е довлѣкълъ изъ полето и ето го че дреме съ часове надъ празднитѣ улуци.

Кладенецътъ на Лютфи е сладъкъ. По единъ обичай, завещанъ отъ баща му, а на баща му